

Олександр Король, Жива вода, 2012, диптих, фрагмент, акрил, спреї, 150X400

Пташине молоко

Олександр Король
30.10 - 19.11.2012

Деякі уривки були написані за допомогою автоматичного письма... Мої пальці самі бігли по клавіатурі, і лише пізніше я читав текст, щоб дізнатися, що ж я написав.

Бернар Вебер про свою книгу «Танатонавти»

Приблизно в один і той самий час в двох майже сусідніх європейських країнах виникає два винаходи - автоматичне письмо Андре Бретона (Франція) й нові цукерки кондитерської фабрики «E. Wedel» (Польща). Між цими двома історичними фактами не мало би існувати жодного зв'язку, якби не поява століттям пізніше проекту Олександра Короля Пташине молоко.

Втомившись від безладних плодів власної теорії автоматизму, сюрреалісти дійшли висновку про необхідність упорядкування її до художньої техніки. У спробі «вільного малювання» Олександр Король відходить від первісно-хаотичного й винайденням власного художнього почерку впорядковує анархічний бенкет своєї уяви, набутий протягом довгого викладання в дитячій художній школі.

З намагання автора досягти консенсусу з підсвідомим складається передісторія проекту, який містифікується через назву. Винайшовши рецепт нових цукерок «Пташине молоко» 1936 року, польські кондитери вирішили охрестити їх парадоксальним висловом древніх греків. «Пташине молоко», якого не існує в природі, в античності означало неймовірну річ, що є межею всіх бажань – річ, отримати яку майже неможливо.

У результаті вільного експерименту художника з фарбою виникає Закрайній Світ, в якому цілком мирно співіснують давні й новочасні міфічні істоти. Втративши всю романтичну привабливість та навіть одяг і шкіру, шекспірівська Офелія, більш схожа на персонажа американського коміксу, кличе не допомогу. Та навряд чи розібраний і пришпилений до стіни Bat Man врятує «красуню». Закони життя і смерті суворі: Офелія має стати кригою, а людські тіла – прорости Конваліями. З хаосу зооморфних образів спливають композиції давніх (Жива Вода) і сучасних (Турістас) казок, де людські персонажі існують лише для того, щоб злитися з природою, і майже не відрізняються від істот, що полюють на них – чупакабр та космічних прибульців.

Стаючи все більш примітивними, врешті-решт зубасті потвори (Аеронавти) перестають лякати, що примушує дорослого, який тільки-то «впав у дитинство», знову повертатися до раціональної повсякденності. Художник потрапляє у роль шарлатана, бо замість обіцяних повнокровних жахів із дитинства на тарелі глядача опиняються лише їх зовнішні оболонки – примарні фантоми сновидінь, що швидко тануть на світанку. Здається, арт-терапія Олександра Короля в арт-центрі Я Галерея вдалася і цього разу.

Олена Єгорушкіна

Олександр Король народився 1974 року. Живе і працює в Дніпропетровську. У 1995 році закінчив Дніпропетровське державне художнє училище ім. Є. Вучетича за спеціальністю «художник-оформлювач», 2004 року – Українську академію друкарства за спеціальністю «художник-графік друкованої продукції» у м. Львів. Перша персональна виставка під назвою «Fecit» (з іспан. «Виконав») відбулась у 2002 році в дніпропетровському музеї «Літературне Придніпров'я». У 2011 році художник взяв участь у кураторських проектах Павла Гудімова «Спілка художників» (в арт-центрі Я Галерея у Дніпропетровську) та Олександра Ляпіна «Вбити фотографію» (в дніпропетровському арт-центрі Квартира). На початку 2012 року відбулась перша персональна експозиція художника в Я Галерея у Дніпропетровську під назвою «Deus Ex Machina» (з лат. «Бог з машини»).